

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur
ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 489. Felicis Pap. Annus 7. Zenonis Imp. 16. Odoacr.
Reg. 14.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

IESV CHRISTI

Annus 489.

FELICIS PAP. ZENONIS IMP. 16. ANNUS 7. ODOACR. REG. 14.

REDEMPTORIS nostri annus quadringentesimus octogesima nonus, Probino & Eusebio Consulibus aperitur: quo Euphemius ex Constantinopolitana Ecclesia presbytero eligitur post Flavianum eius civitatis Episcopum; de quo ista Euagrius: Cum Euphemius litteras Petri Alexandrini de mutua inter eos communionem accepisset...

Intet ipsam autem Euphemium atque Alexandrinum Episcopum Petrum Mogum res aliter te habuere: Confirmante enim Chalcedonense Concilio Euphemio, illo autem improbante; mutuo inter se gladiari ceperunt...

Summam planè Euphemius laudem consecutus fuit, nisi illud diuinæ Scripturæ de eo dici potuisset: Conquinatus es cum mortuis, deputatus es cum descendentibus in infernum...

Inter hæc ille in bonis vir exercitissimus, in quo quimorum amplitudo cunctis pandebat accessum, opportunum sibi coniciens tempus offerri, quò benignitatis sue pleno auro vela laxaret...

Diuini mysterium Daniel celebravit, & inemerata ipsa fuit sacramenta, & ipse quibus præerat, imperij. Atque iam quidem Magnus extremum agebat spiritum; & ipse Antistis Episcoporum...

Cumq; illa cor sua infra detulisset, in plumbo, id ponit locale: in hoc quoque seruans magni Danieli testamentum, ille enim mandauit discipulis: Sen Imperatores, seu Reges, aut vili atq; se inuicem superare contentant...

Uti etiam Consulibus (inquit in Chronico Cassiodorus) felicissimus atque sortissimus dominus nosse Rex Theodoricus intrauit Italiam: cui Odoacer ad Isentium pugnam parans, vultus cum tota gente fugatus est...

Dispositione celestis imperij ad Italiam Theodoricus Rex cum immensa roboris sui multitudine conuenit, ad quem vir integer Epiphanius dum Mediolani positus esset occurrit...

Inter hæc ille in bonis vir exercitissimus, in quo quimorum amplitudo cunctis pandebat accessum, opportunum sibi coniciens tempus offerri, quò benignitatis sue pleno auro vela laxaret...

IV. DANIELIS STYLITE OBITU.

SEPTI. TYR. A DANIELIS STYLITE.

V.

VI.

VII.

TICINENSIS QUID PASSI SINT.

VIII.

DIGNA OFFICIA S. EPISCOPANT EPISCOPI TICINENSIS.

existit, ut inimicos eorum toto devinctos teneret affectu, & inter dissentientes Principes solus esset, qui pace frueretur amborum. Applicabat enim ad compendium unum, quicquid prestabatur ab altero: & reverentia persone sua atque dulcedine sic largientis temperabat animum, ut nullatenus accendere, si aliq. id a se beneficiis per Episcopum & inimicus acciperet. Ille fuit sic vitæ quemcumque, ut concordiam pugnantibus serarent. & eius quietem bella non laderent. Lam si ad illud veniamus, quot quotidiana & ipse pacificabat humanitates aptores, & illa intra civitatem sumptuum necessaria ministrabat, quis fors prædica illius continuâ vastitate deleuerant: Nam tot millia hominum vno eodemque tempore, cum diversa poscerent, reficiebat blanditijs, humilitabat alloquio, pascebat munerijs. Sic cuius liberi vxorq., inimici qualibet ex parte fuissent intercipiebatur occupati: illico supplicationibus illius pretio reddebantur suis, quos aurire dimittere non potuisset effusio. Regi apertissimus, & præ sanctis omnibus venerabilis existebat: ut quoscunque Romanorum bellandis licentia hominum eius fecisset esse captiuos, mox illi restitueret, quem sola intægebat aliorum libertate dicitari.

IX. RYGI GOTHIS TRICORIS.

Deinde enumerare nequeam, quanta ille scilicet bingatorum agmine solo proprio reddidit: quanta, ne vexarent, vir imposuit. &c. pauld post hæc fequitur, dicens: Post hinc digressus Gothi, civitas Ticinensis Rugis est tradita, hominibus omni feritate iniquitibus, quos acris & acerba vis animorum ad quotidiana scelera sollicitabat: diem perantabant perisse, qui illos sine facinore, casu aliquo interueniente fugisset. Quo tam beatissimus Antistes sermonum suorum melle delinibat, ut esset corda auctoritatis se submitterent sacerdotibus: & amare discerent, quorum peccata odij semper fuisse dedicata cognouimus. Mutata est per meritum illius peruersitas naturalis, dum in horum mentibus radix peregrina apud illos affectionis inseritur. Qui sine grandi stupore credat dilexisse & dimisisse Reges Episcopum & Catholicum & Romanum, qui parere Regibus vix dignabatur: Cum quibus tamen integram penè biennium exegit, ut ab eo sentes discederent etiam ad parentes & familiaris regressuri. hæc Ennodius.

X. Ennodius in epistola Laurentii Episcopi Mediolani.

At quid Mediolanensis civitas passa sit, cum ei præesset Laurentius Episcopus, idem Ennodius docet his verbis, dum eiusdem Episcopi res præclare gestas recenset: Veniamus ad illa, que religiose sunt digna memoratu. Cum hostili irruptione, more potiorum, Christianum populum per diversa distraheret: tu variorum generibus cruciatuum capiebaris in omnibus: tu perternâ conuentus pietatis sustineras tormenta multorum, ut ait Apostolus: Qui vestrum cruciatur, & non ego? Inter ista tantum fructum te non vidit aduersitas. Hoc triumphus tui decerni sentit inimicus, quod capiti sacerdotis animum non subegit. Pugnabas adhuc pro absolutione plurimorum: tibi nihil metuens, de plebū tue anxietate pendebas. Noli diutius tristibus immorari, noli tragediam maligni temporis aperire: libens de illustri conuersatione tua aliquanta præternolo, & te, narrando, cogam denuo suscipere, que passus es: quamquam Doctor gentium in tribulatione excecitum se fuisse commemorat, vos ferans: Cum infirmor, tunc potens sum. Taceo inedia, frigus & iniurias, & illa, que quibus inimici animus prouidit augmenta morborum. Sed credo hæc pupilia & subto antiqua valentibus robusta membra iditerabant. Nomen e mortuus per compages artibus, & a passu hilitate propria longâ iam atate distractis, sola anima flecū nescia sustinebat, & ad imitanda intentione adæctus impugnantibus mero constantia stabilita certabat.

XI. LAVRENTIUS EPISCOPI MEDIOLANENSIS CVM SVIS REDIT.

Post hæc ad redituum statum libertatis dprata, nunquam pia voce despicens Christus Redemptor noster occurrit, & fratras ratione nominis vires artificis melidela soliditate in vigorem salutiferum restituerit remeasit, cum ex alto benignis oculis caelesti dominator aspexit, Mediolanensem vrbis lux est propria reddita sacerdoti. Tunc enim rarus habitator, tunc horror in domibus, & per delicta cubiculorum lumbis confusa dispersio. Tunc enim vbi que pauor & fucus: & Dei templa ferarum habitationibus deputata sordebant, cum marcens incuria splendidissima dudum atria situ vetusti humeris obnubant. Latuitiam ceteris tibi dedisti de reditu, tu regressus ad lachrymas, &c. hæc & alia Ennodius, qui & de se ipso, quæ tunc passus sit, cum agit de rebus suis, hæc ait:

XII. ENNODIUS ET ALI.

Tempore, quo Italiam operati sunt Theodorici Regis refuscit auit ingressus: cum omnia ab inimicis eam inextinguibili clade vastarentur, & quod superet gladijs fames necaret: & excessam montium, castrorumq., arces penarum periret, & in culminibus locatos ar-

mi scilicet egestas obfaleret: ego annor am ferme sexdecim annis, qui me aluerat, tempore eam, priuatus sum: remansi solus, inopi, & consilio destitutus, &c. Subdit enim, si Dei ope ex conioquio nobilis ac prædiuitis puella postea in meliorem statum collocatum. At demum mutuo consensu illa caelibem sanctam vitam professæ, ipse vero Ennodius fuit diaconus ordinatus: cum post hæc in ciuicem in morealem agenditatem, ope sancti Victoris curatus est, ut suis ipse scriptis affirmat.

Cum autem eiusmodi malis vehementer affligerentur Ecclesie, coegit tunc ne cessitas, ut Episcopi, quibus facultas suppeteret, ne paterent greges, quibus præerat hostiū frequentibus incurtionibus, edificarent castella munita: inter alios enim id præstitisse Honoratum Episcopū Nouariensem, eiusdem Ennodij eidem inscriptum epigramma declarat his verbis:

VERSUS DE CASTELLO HONORATI EPISCOPI.

Pontificis castrum spes est fidelissima vita.
 Qui tutor sanctus que nocturna perant.
 Hic clypeus vorax est, procul hinc Bellona recedit.
 Quod meritis constat, prælia nulla granant.
 Conditor hic muros solidae munimina factor.
 Nil metuat quisquam huc properat metuens.

Scias insuper, fuisse etiam & Episcopos milites pro defendendis Ecclesie turibus: nã de his idem Ennodius in epistola ad Faustum his verbis meminit: Ille mancipia sua a me sublata destituit, & contra potentiam Ecclesiasticis militi aduocandam credidit regiam disensionem, &c.

Quod autem spectat ad Honoratum Episcopum, à quo munium castrum erectum fuit ad suorum confugiū hinc temporibus barbarorum tumultum: licet in epigrammate nulla mentio, fuisse scias Honoratum hunc Nouariensem Episcopum, ad quem eiusdem Ennodij oratio extat in dedicatione basilicæ Petri & Pauli Apollolum, quam prædecessor Victor Episcopus ex fino idolorum purgatam conuerterat in Deo dicandum templum sub memoria eorumdem Apollolorum, auxit vero eandem & ornauit idem Honoratus Antistes, atq; petrus Laurentium Mediolanensem Episcopum, alioque ad Euchaia conuocatos ex more Præfules consecrari curauit. Hæc quidem omnia in oratione in dedicatione dicta, ipso eius exordio in primis narrantur, ipso nomine Honorati, his verbis:

Credo ego vos fratres carissimi, totâ mentis curâ venerari, quod in loco hâc, manente templi nomine, vetus perierit pro religione cultura, quod delubri reuerentia fugatus instituat libaminibus, quod Sacrarum appellatur: merito, postquam seniores hostias aburauit, & in adolentâ mutatione sacrificij, adis nomen assumperit, postremò quod in alium statum in concussis migrauerunt fundamenta culminibus, & cum ad struendum parum humanum sudor adiecerit, & pauld post de Victore prædecessore Episcopo huius operis auctore ista subijcit: Requirendum sane, quis huius operis, qui inuocatione auctor extiterit, prædecessor neque paruitatis mee, venerabilis Victor Antistes: futura annunciatrix innocentia Diuinitas nomen imposuit, &c. Eadem Ennodius itidem istis verbis:

postestas linquite sedes,
 Quod fecit victor, victor vbiq; tenet,
 Accidit ad cunulam merito successor & alius.

Qui morum nomen hinc Honorate geris. At de facta dedicatione basilicæ hæc in dicta oratione. Vbi sunt dñ, quibus potentiam dederunt homines fulgore gemmarum? Non inuidio, amnia ista (ut credo) fugerunt. Christus ingressus est: respiciamus, quibus fultu acq; ijs. Venerunt cum eo caelorum radij Apollolorum diademata Petrus & Paulus. Qui enim in restauracione adis essent necessarii, nisi architectus & petra nisi lapis & superadificari: nisi fundamentum & opifex? &c. At de his modò factis ad insinuandum non Honoratum tantum atque Victorem sanctos Antistites, sed etiam eum, qui apud Catholicos omnes semper viguit, Sanctorum cultum.

SVIN
8

XVI. STAGORIS VINCITVA A CLODOVIO.

Hoc eodem anno, qui numeratur quintus regni Clodovei, idem Rex Syagrius Romanum, qui Suesianensem tenebat civitatem, victricem quem fugientem ad Alaticum Gothorum Regem Arrianum, ab eo petiit, redditum & acceptum idem Clodoveus occidit. Accidisse videtur, ut dicitur penitus Occidentali Imperio regnante in Italia Odoacre, qui in Gallijs tunc gerebat Prætorij Præfecturas, easdem, quibus præerat, retinere sibi civitates: Inter hos Syagrius fuit, quem (vt diximus) à Clodoveo peremptum Gregorius scribit. Porro hunc illum putant Syagrius prænotem Syagrii Consulis ordinarij, histemporis degentem in Galliad quem extraxit Sidonij à pollinarisio coeà epistola, quæ eundem inhaesisse Burgundionibus docet, eum enim appellet nouum Burgundionum Solonem.

XVII. Greg. Turon. de Gest. Fr. l. 2. c. 27.

His autem Franchorum incurfionibus non mediocredammum est illatum Ecclesijs: sed tum eluxit iustitia Clodovei, licet adhuc Gentilis; de quo illa narrat Gregorius: De quadam (inquit) Ecclesia viciu miramagnitudinis ac pulchritudinis hostes abstulerunt cum reliquis Ecclesiasticis ornamentis. Episcopus autem Ecclesie illius missos ad Regem dirigit, vt si alius de sacris vasis accipere non mereatur, saltem vel vrgum Ecclesie sua recipiat. Hac audiens Rex, sic nuncio: Sequere nos vsque Suesoniam: quia ibidem, quæ acquisita sunt, diuidenda erunt. Cumq; mihi vni illud fors dederit, quæ Papa poscit, adimplere debinc adueniens Suesoniam, cuncto onere prædæ in me dillum posito, ait Rex: Rogo vos, ô fortissimi prælatores, vt saltem mihi vasis illud (hoc enim de vreo supra memorato dicebat) extra partem concedere non abnuati. Hac Rege dicente, illi, quorum erat mens sanior, aiunt: Omnia glorie Rex, quæ ceruimus, vna sunt: sed & nos ipsi tuo sumus domino subingati. Nunc quod tibi benelaplacium videtur, facio: nullus enim potestati tua resistere valet.

XVIII. Greg. Turon. de Gest. Fr. l. 2. c. 27.

Cum illi hæc ita dixissent, vnu leuissimum, ac ceruofiosum, cum voce magna, eleuatum bipennem vreo impulit, dicens: Nihil hinc accipies, nisi quæ tibi fors vera largitur. Ad hæc obstupescit omnibus Rex iniuriam suam patienter lenitate coëruit: acceptumq; vrcem nouis Ecclesijs reddidit, seruiens abditum sub pectore vultus. Transacto vero anno, misit omnem cum armorum apparatu aduenire pbalanzam, ostentatorem in Campo Marti iustorum armorum nitorem. Verum vbi cunctos circuire delibet, venit ad vrcem percussorem, cui ait: Nullus tam inculta, vt in derelicta arma nate neque tibi basta, neque gladius, neque securus est vtilis. Et apprehensam securum eius in terram deiecit. At ille cum paululum inclinatus fuisset ad colligendam eam, Rex eleuatis manibus, securum suam capiti eius deiecit: Sic (inquit) tu apud Suesoniam in vreo illo fecisti. hæc Gregorius. fuisse autem vas illud Rhemenfis Ecclesie, vt quilitum verò à S. Remigio eius Ecclesie Episcopo, tradit Hinemarus, dum eiusdem Sancti res gettas referet.

XIX. Greg. Turon. de Gest. Fr. l. 2. c. 27.

Ceterum quæcumque alia damna intralissent suis Ecclesijs, idem Clodoveus factus postea Christianus (vt S. Remigius testatur) resarcienda curauit. De alio ab eo donato ipsi Sancto Remigio vase argenteo, hæc in testamento suo idem Sanctus Remigius habet: Alind argentum vas decem librarum, quod mihi sapienter nominatus dominus illustrisq; memoria Hludovicus Rex quem vt prædixi, de sacris baptismi fontibus (suscepit) donare dignatus est, vt de eo facerem quod ipse voluissim: tibi heredi meæ Ecclesie supra memorato iudeo thursalam & imaginatum calicem fabricari: & epig ramina vs, quæ Lavandi in argenteo ipse dicitur, in hoc quoq; inscribi volo: quod per me faciam, si habuero spatium vite. hæc ipse in suo testamento. Remigius. Quod pertinet ad imaginatum calicem, intelligere potes propagatum ad posteros veterem vsum effigian-do sacras imagines in calicibus, de quo Tertulianus meminit in libro de Pudicitia.

At de his factis.

IESV CHRISTI

Annus 499.

FELICIS PAP. Annus 8.

ZENONIS IMP. 17, ODOACR. REG. 15.

NONAGESIMO supra quadringentesimum Christi anno Faulus Iunior & Longinus secundo Consulibus recensentur à Marcellino, à Castodoro autem vna tantum Consul ponitur Faulus: Quo anno in Africa (quantum ex Actis S. Fulgentij Ruspentis Episcopi colligere licet) Wandalica aduersus Catholicos præfectio recrudescit, non quidem aduersus Catholicos omnes, sed in illos dumtaxat sacerdotes, qui lapsos in errorem reconciliarent penitentes. Scripta sunt acta illa ab eiusdem Fulgentij discipulo exilij copite ad ipsius successorem Felicianum, omni fide testata, vt potest scripta ab auctore res sui temporis proferebant; qui de dira eadem persecutione licet tantum pettingat, quæ a deum deo beatum Fulgentium spectent, tamen ex eiusdem tenui lucis speculo cætera, quæ remanserunt obscura, possumus intelligere.

Porro res Fulgentij aggressari, de eius genere atque naturali pauca præfati opus esse putamus. Atque in primis corrigendus est error, qui in eius Vitæ exordium manifestus irrepit, dum loco Genesici, ponitur Hunericus; vbi auctor eius genus describens, hæc ait: Fulgentium parentes habuit ex numero Carthagenensium Senatorum: aui denique eius, non huc Gordianus, dum Rex Hunericus memoratam Carthagenem victor inuadens, Senatores plurimos in iudicio amissis omnibus bonis ad Italiam nauigare compelleret, inter ceteros etiam ipse impostam persequitationem liberali voluntate suscepit, volens saltem facultatibus perditis, non perdere libertatem, post cuius obitum duo ex filijs eius, spe recuperanda hereditatis, Africanam provinciam relinquens, manere intra Carthagenem minime poterant, domo propria donatà Ariani sacerdotibus; sed possessionibus suis ex parte auctoritate regis reperitis, ad Byzantium perreuerunt, ibiq; in Lepte ciuitate vnu eorum nomine Claudius ex coniuge nomen Mariana, Christiana scilicet & honesta femina, ipsum Fulgentium videlicet, instantia gloria debebat, genitum, &c. Corrigendum itaque esse pro Hunerico, Genesicum: illud in primis admonet, quod quæ dicta sunt, non Hunericus, sed Genesico conueniunt, qui victor Carthagenem cepit, vt quæ de eo superius diximus, decurrant: nec patitur ratio temporis, vt sub Hunerico sit natus Fulgentius, qui sub hæc recrudescente persecutione iam Abbatis nomine præfecturam gerebat monasterij. Qui igitur annum ætatis sexagesimumquintum (vt idem auctor testatur) in pace sub Rege Hulderico decessit, hoc tempore eum egisse annos ætatis circiter quædringentia, intelligere possumus. Quæ autem tunc ipse Fulgentius passus sit, idem auctor rem gestat sic exorditur:

Nasctur vniuersum tali persecutione fidei, vt sancti memoria Faulsum Episcopum cogere per diderit latebras commigrare, nec in ipso monasterio sincerè iugiter quiescere. Tunc huius Fulgentium tunc aut illo loco solus remanere, aut de loco in locum frequentius commigrare, consilio prius Episcopo Faulso, vicinum monasterium petere, vbi paucis & simplicibus fratribus Felix nomine abbas præerat amicus eius ab adolescentia, cum quo etiam diu familiariter vixerat. Et post nonnulla: Cum subitò barbarica multitudinis provincia turbaretur incursum videntes salutem temporalem fugæ præsidio vindicandam, labores illud perferenda peregrinationis excipiunt: amatoq; consilio, procul abscedunt, vbi nulla belli nascentis opinio construendi monasterij præbet integram facultatem. Permovent igitur castra spiritus alla duces in ceteris caestis exercitijs, & per ignotas Africa regiones, monachorum suorum cateruâ comitante pariter gradiuntur, vbiq; facientes gaudium bonum, inuidiam malum.

In territorio quoq; Siccensi dum cogitant certas sedes statuere regionis fecunditate delictas, virorum etiam Fidelium fauore suscepti: presbyter quidam scilicet Arienus in fundo d' abardilla perfidiam prædicabat, qui nomē quidem suū inter homines Felix, natione

I. PERSEKUTIO VVANDALICA RECVRESCEIT.

II. d. Apud Sw. tom. 1. c. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

* Bizzacum.

III. FVLGENTIVS IVGIT.

IV. ARIANVS PRÆBYTER QVIBUS IN CA. THOLICIS.

X 4